

NEW

לקוטי שיחות

במדבר BAMIDBAR

VOLUME 2, P. 293-301

LIKKUTEI SICHOS

INSIGHTS INTO THE WEEKLY PARSHA

BY THE LUBAVITCHER REBBE

Dedicated to

**Emmanuel (Mendel)
Karp**

1905 - 1989

son of Bernard (Berl) and Rose (Rezele)

Manny Karp was the first of his family born in the United States, in 1905. His first language was Yiddish. Losing his mother to the Spanish Flu shaped his resilience and commitment to helping others, ultimately leading to a career as a guidance counselor in Philadelphia public schools. He also served many years as the director of Camp Akiba in the Poconos.

Karp's legacy is characterized by his optimism and unwavering dedication to learning and mentorship. Emmanuel Karp died in 1989.

BAMIDBAR I | במדבר א

Adapted from a *sichah* delivered on *Shabbos Parshas Bamidbar*, 5714 (1954)

Introduction

In our lives, we often face a tension between quantity and quality. Should a business prioritize reaching more customers or providing exceptional service to fewer? Should education focus on teaching more students or delivering deeper learning experiences to fewer? Such an apparent conflict can arise in spiritual life as well.

The Book of *Bamidbar* – called “Numbers” in English and *Pekudim*, meaning “Countings,” in the Gemara¹ – begins with a seemingly mundane activity: the counting of the Jewish people. Yet this count becomes so significant that it gives the entire book its name. This presents a paradox: How can counting – an action that treats each person as merely an identical unit, disregarding his or her unique qualities – be the foundational *mitzvah* of an entire book of Torah? Counting, by its nature, emphasizes quantity over quality, focusing on how many, rather than who or what.

In the *sichah* to follow, the Rebbe unravels this paradox by exploring how Jewish thought establishes equilibrium between quantity and quality. What appears external can sometimes reflect what is most essential. In certain sacred contexts, the number itself – the simple fact of presence – carries profound spiritual significance that transcends individual qualities.

This teaching holds particular relevance today, when Jewish communities worldwide must decide where to focus limited resources: Should we prioritize breadth of outreach or depth of engagement? The Rebbe’s analysis suggests that these approaches are not necessarily contradictory but can complement each other in furthering G-d’s goal of us creating a dwelling for Him in the lower realms.

---

1. *Sotah* 36b.

When Numbers Matter: The Balance Between Quality and Quantity

What Counts? The Inside or the Outside

1. The first *mitzvah* in the Book of *Bamidbar* – “Take a census of the entire congregation of the Children of Israel”¹ – is to count the Jews. Accordingly, this entire book of the Torah is referred to in the Gemara² by the name *Pekudim* (“Countings”).³

Counting is neither connected to, nor indicative of, the content of the articles being counted. On the contrary, when counting, everything is counted equally, with no distinction being made between something greater or lesser in quantity or quality. A greater entity is reckoned no more than one unit in the count, and a lesser entity no less than one unit. Counting reveals nothing about the inherent importance of the entity being counted.

Also, the criterion of “twenty years old” – the requirement that all those who were included in the census had to be at least twenty years of age – is not something that comes through effort and Divine service. It is not connected to a person’s inner character but comes automatically with the passage of time. As such – to refer to a *halachic* principle,⁴ *mechusar zman lav mechusar maaseh* – something that is merely awaiting the passage of time to meet the required criteria is not considered incomplete in the same sense as something requiring action to complete it. After all, even if the person does nothing at all, with the passage of time, the required criteria will be met.

א. די ערשטע מצוה פון ספר במדבר איז: שאו את ראש כל עדת בני ישראל, מען זאל ציילן די אידן. און צוליב דעם ווערט דער גאנצער חומש אנגערופן אין גמרא “מיטן נאמען פקודים.

מנין (צאל) איז א זאך וואס איז ניט פארבונדן און ווייזט אינגאנצן ניט אן אויף דעם תוכן פון דער זאך וואס ווערט געציילט, ווארום אין מנין ציילט מען אלעמען גלייך, אן קיין אונטערשייד פון א גרעסערן מיט א קלענערן אין כמות אדער אין איכות. דער גרעסערער פארנעמט אין מנין ניט מער ווי איין צאל, און דער קלענערער ניט ווייניקער ווי איין צאל. מנין ווייזט גאר ניט אן אויף דער חשיבות פון דער זאך.

אויך דער תנאי פון בן עשרים, וואס די אלע וועלכע זיינען אריין אין דעם מנין האבן געמוזט אלט זיין צוואנציק יאר, איז ניט קיין ענין וואס קומט דורך השתדלות און עבודה, דאס איז ניט פארבונדן מיטן מהות פון מענטשן און קומט ממילא מיט דער צייט, ומחוסר זמן לאו כמחוסר מעשה.

1. *Bamidbar* 1:2.

2. *Sotah* 36b.

3. This parallels the English term for the book, Numbers.

4. See *Yoma* 62b; *Tosafos*, *Zevachim* 111b; *et al.*

In this light, since counting is an external matter that has nothing to do with an entity's content or importance, how is it appropriate that this should be the first and fundamental *mitzvah* of this book of the Torah, to the extent that the entire book is called *Sefer HaPekudim* ("The Book of Countings")?

היינט וויבאלד אז דאס איז אן אויסערלעכע זאך, וואס האט גאר ניט צו טאן מיט תוכן און חשיבות, איז ניט פארשטאנדיק, ווי קומט עס טאקע אז דאס זאל זיין די ערשטע און גרונט מצוה פון דעם חומש, ביז, אז דער גאנצער חומש ווערט אנגערופן ספר הפקודים?

Counting: Sign or Source of Significance?

2. There is a *halachic* principle,⁵ *davar shebinyan lo batel*, "an item that is counted is not nullified [in a mixture]."⁶ The rationale is that the fact that an object is sold or reckoned individually – "is counted" in *halachic* terminology – indicates its importance, thus distinguishing objects of this kind and causing them to be placed in a special category. Therefore, although counting does not express the content and importance of a given individual entity in relation to another entity being counted, it does express the importance of the entire category of items that are being counted and distinguishes them as different in relation to other categories. Consequently, by commanding the Jews to be counted, G-d accorded them significance.

ב. דער דין איז, אז דבר שבמנין לא בטלי. ווייל ווען מען ציילט א זאך, ווייזט עס אויף דער חשיבות פון איר מין. מצד דער חשיבות פון דעם מין ציילט מען יעדן איינצלעם באזונדער. קומט אויס, אז כאטש מנין דריקט ניט אויס דעם תוכן און חשיבות פון יעדן פרט לגבי דעם צווייטן פרט, דריקט ער אבער אויס די חשיבות פון דעם גאנצן מין לגבי אנדערע מינים.

Nevertheless, at first glance, this explanation is not sufficient. True, counting indicates the importance of the entire category that is being counted. However, the importance of that category does not come about because of the counting. Instead, the counting is merely a sign, indicating that the particular category contains entities of inherent importance, but the counting itself does nothing to bring about this importance.

אין פלוג איז אבער די דערקלערונג נאך ניט גענוג. אמת טאקע אז פון דעם מנין פארשטייען מיר די חשיבות פון דעם גאנצן מין, דער מנין דא איז דאך אבער ניט מער ווי א סימן און הוראה אויף דער חשיבות און ניט א סיבה - ניט אז מצד דעם מנין ווערט די חשיבות.

On this basis, it is possible to understand the distinction between two Talmudic expressions:

דערמיט איז אויך פארשטאנדיק דער חילוק פון את שדרכו למנות א)

5. *Orlah* 3:7; *Beitzah* 3b (note the sources cited there), *Tur* and *Shulchan Aruch, Yoreh Deah*, sec. 110.

6. To explain: If a forbidden entity

that is sold by count becomes mixed with a permitted entity, even if there are a thousand times more of the permitted entity than the forbidden

one, the forbidden entity is not nullified (as it would be had the entity not been counted).

es shedarko limanos (“an item [always] sold by count”) and *kol shedarko limanos* (“an item that is [at times] sold by count,” implying that it is sold in this manner on occasion, but not always).⁷ If the advantage of a *davar shebiminyan* were merely the fact that it is counted, there would be no difference between *es* and *kol*. What difference does it make how it is always sold? If, at the time in question, the item was sold by count, it should not be nullified. Therefore, this is proof that the virtue is intrinsic to the object itself. It is inherently important; the fact that it was sold by count is merely a sign of its importance.

This is why, when an item is sometimes counted and sometimes not, Rabbi Yochanan⁶ maintains that it can be nullified, because the item itself does not have sufficient importance.

According to Rabbi Yochanan’s view (and this is the established *halachah*), it appears that counting as a whole is merely an external matter. Therefore, the original question remains: Why is the commandment of counting regarded as so fundamental to the extent that the entire book is named after it: *Sefer HaPekudim*?

When Counting Acquires Importance

3. All matters, especially elements associated with the Torah and *mitzvos*, are not results of happenstance (G-d forbid), but occur through *Hashgachah Pratis* (“specific Divine Providence”). As such, we must say that even a mere sign associated with an entity is not an entirely extrinsic factor, but is intrinsically related to the entity itself.⁸

This also applies regarding counting. The very fact that counting serves as a sign of importance indicates that counting itself reflects importance.

ואך וואס ווערט שטענדיק פארקויפט אויפן צאל) און כל שדרכו למנות (א ואך וואס ווערט פארקויפט אויפן צאל, אבער ניט אלעמאל). אויב די מעלה אין דבר שבמנין וואלט געווען דאס אליין וואס מען ציילט עס, דארף דאך ניט זיין קיין נפקא מינה פון “את” און “כל”. וואס איז נוגע ווי עס איז אלעמאל, דעם מאל האט מען דאך די ואך געציילט, דארף זי ניט בטל ווערן. איז דאך א ראיה אז די מעלה איז אין דער ואך וואס זי איז בעצם א דבר חשוב, און דער מנין איז מער ניט ווי א סימן אויף חשיבות. דערפאר, בשעת א ואך ווערט אמאל געציילט און אמאל ניט, האלט רבי יוחנן (און אזוי איז די הלכה) אז דאס ווערט יא בטל, ווייל די ואך אליין האט ניט גענוג חשיבות.

קומט דאך אויס, אז דער גאנצער ענין פון מנין, איז אן ענין חיצוני בלבד, היינט ווי קומט עס אז מצות המנין איז אזוי יסודות'דיק, ביז אז דער גאנצער ספר הייסט על שם המנין - חומש הפקודים?

ג. אלע ענינים, ובפרט תורה ומצוות, זיינען ניט קיין צופעליקע חס ושלום, נאר בהשגחה פרטית. וואס דערפון איז מוכרח אז אויך א סימן פון א ואך, האט א שייכות צו דער ואך אליין.

און אזוי איז אויך אין מנין. פון דעם גופא וואס מנין איז א סימן אויף חשיבות, מוז מען זאגן, אז אויך ער אליין איז אן ענין פון חשיבות.

7. *Beitzah*, loc. cit., and the sources mentioned there.

8. See *Likkutei Sichos*, Vol. 1, p. 222ff.

The previous statement – that counting does not indicate inherent importance – refers to counting in and of itself, when it is not connected to something important. When, by contrast, counting is connected to an important entity, the inherent importance of the entity also extends to and affects the counting, causing the importance of the entity to be imparted to the counting. That said, the importance of an entity that is reflected in its being counted is merely an external manifestation of its inner significance.

Bearing this in mind, we can understand why the entire Book of *Bamidbar* is called *Sefer HaPekudim*. True, counting in and of itself is not important. However, since the counting expresses the importance of the thing being counted – in this instance, the Jewish people – it is appropriate that the entire book is called after this counting: *Sefer HaPekudim*.

Beyond Duality – Uniting the Physical and the Spiritual

4. This concept – that the importance of the entity counted endows the counting with significance – requires clarification: Since counting in and of itself is an external matter entirely unconnected with the content of the entity being counted, how does it become a medium through which the significance and the importance of the entity being counted are expressed?

However, this question would only be valid if quantity (*kamus*) and quality (*eichus*) were two separate things. Then, importance (*eichus*, quality) could not be expressed by counting (quantity, *kamus*). However, here we are discussing the Jewish people and matters associated with them. They are different than any other entity; they are “one nation in the world.”¹⁰ The Alter Rebbe¹⁰

דאס וואס מען האט גערעדט פריער אז מ'זאל זיך נישט קיין ענין פון חשיבות, דאס איז ווי מצד עצמו, ווען ער איז נישט פארבונדן מיט א דבר חשוב, בשעת אבער דער מנין איז פארבונדן מיט א דבר חשוב, ווערט די חשיבות פון דער זאך בעצם נמשך אויך אין דעם מנין, אז אין מנין געפינט זיך די חשיבות פון דער זאך. נאר ווי די חשיבות קומט אין דעם מנין, איז די חשיבות נישט מער ווי א חיצוניות'דיקע.

לויט דעם וועט מען פארשטיין וואס גאנץ ספר במדבר ווערט אנגערופן חומש הפקודים, ווייל כאטש אז מצד עצמו איז מנין נישט קיין חשיבות, וויבאלד אבער אז אין דעם מנין דריקט זיך אויס די חשיבות פון דער זאך, איז שוין רעכט וואס דער גאנצער ספר ווערט גערופן על שם המנין, חומש הפקודים.

ד. דאס גופא דארף מען אבער פארשטיין: וויבאלד אז מנין מצד עצמו איז אן ענין חיצוני וואס איז אינגאנצן נישט פארבונדן מיטן תוכן פון דער זאך, איז מיט וואס איז ער א כלי, אז אין אים זאל זיך אויסדריקן תוכן און חשיבות?

דאס וואלט געווען א קשיא, ווען פמות און איכות וואלטן געווען צוויי באזונדערע זאכן. דעמאלט קען חשיבות (איכות) זיך נישט אויסדריקן אין מנין (פמות). דא רעדט זיך אבער וועגן אידן און זייערע ענינים – וואס זיי זיינען גוי אַחַד באַרְץ, כפירוש כבוד קדשת אדמו"ר הזקן נשמתו עדין, אז

9. I Divrei HaYamim 17:21; II Shmuel 7:23.

10. Quoted in *Hayom Yom*, entry 27 Elul. See also *Tanya*, *Iggeres HaKodesh*, Epistle 9.

interprets that phrase to mean that they possess the unique ability to create oneness even “in the world” – in matters of the world, in physical and material things, i.e., their mission is to fuse *kamus* (quantity, entities’ material dimension) with *eichus* (their spiritual quality). As such, for the Jews, *kamus* and *eichus* are not separate things. They are connected to the extent that *eichus* (their inherent, qualitative spiritual power) is also expressed in *kamus* (quantitative counting).

Holy Mathematics: The Spiritual Power of Numbers

5. Because of the connection between *kamus* and *eichus*, we see that an increase in *kamus* can also produce an increase in *eichus*.¹¹

A law that exemplifies the interrelation between *kamus* and *eichus*: When there are ten Jews present – it makes no difference on what the spiritual level these ten are; as long as quantitatively they are ten – the Divine Presence rests among them, as our Sages state, “On every assembly of ten [Jews], the Divine Presence rests.”¹² As a consequence, prayers that are described as *devarim shebekedushah*, “matters of holiness,” e.g., *Kaddish*, *Kedushah*, *Borchu*, and the like, can then be recited.¹³ Thus, the presence of “*kamus*” – ten Jews – leads to an increase in *eichus*.

This concept extends to other areas of Jewish practice as well. For example, the law is that a *zimmun*, the invitation to recite Grace after Meals, cannot be recited unless at least three Jews ate together. When ten are present, they must mention *Elokeinu*, “our G-d,” when reciting the *zimmun*. There are also opinions in the Mishnah¹⁴

11. This concept can be understood more clearly from an example in *halachah*: According to Scriptural Law, it is forbidden to partake of even the slightest amount of a prohibited substance. Although one is liable for punishment or must bring a sacrifice only when one consumes a specific measure – for example, an olive-sized portion (*Kzayis*) of forbidden meat – eating

even a smaller amount (*chatzi shi'ur*, in Talmudic parlance) is also forbidden. The reason is that, were more of that forbidden meat substance to be added to it, the two would be combined to reach the amount for which one is liable (*Yoma* 74a). The implication is that the fact that adding more of the forbidden substance would cause one to be liable (a factor pointing to *eichus*) indicates that the

אויך בארץ, אין ענינים ארציים, דברים גשמיים וחומרים, מאכן זיי אחד, זיי פארבינדן פמות מיט איכות, קען זיך ביי זיי אויסדריקן איכות אויך אין פמות.

ה. מצד דער שייכות פון פמות מיט איכות זעען מיר אויך, אז בשעת עס קומט צו אין פמות, קען אויך צוקומען דורך דעם אין איכות.¹

דער דין איז, ווען עס זיינען פאראן עשרה מישראל, איז קיין נפקא מינה ניט וואס די איכות פון די צען איז, אויב נאר אין פמות זיינען זיי צען, איז דארט שורה די שכינה, אכל בי עשרה שכינתא שריא' און מען קען זאגן א דבר שבקדושה, וואס דאס איז א הוספה אין איכות.

עגלעך דערצו איז דער דין לגבי זימון, בשעת עס זיינען פאראן דריי אידן זיינען זיי מחויב בזימון. בשעת עס זיינען פאראן צען, דארף מען זאגן אלקינו. און עס זיינען אויך דא דיעות אין משנה,² אז ביי

original quantity (*kamus*) possesses a dimension of *eichus* as well. This is not the place for further discussion of the matter.

12. *Sanhedrin* 39a.

13. See *Rambam, Hilchos Tefilah* 8:6.

14. *Berachos* 49b. The *halachah* does not follow these opinions.

that when 100 Jews dine together, they should say “G-d our L-rd” during *zimmin*, and there are further additions as the number of participants increases. The motivating principle behind these practices is that the change in *kamus* leads to a change in *eichus*. The two are interrelated since *kamus* itself embodies *eichus*.

The Paradox of Priority

6. A fundamental principle underlying the importance of *kamus* is that all are equal. No one is counted more than another. However, since among the Jewish people *eichus* and *kamus* are interrelated, the essential *eichus* possessed by the Jewish people as a whole is present within every individual Jew.

A similar concept applies regarding the fulfillment of *mitzvos*. “[A person] who is engaged in [the observance of] one *mitzvah* is exempt from [performing another] *mitzvah*.”¹⁵ No matter what the *mitzvah* in which he is engaged is – even if it appears slight in *eichus* – involvement in it exempts the person even from what appears to be a greater *mitzvah*, to borrow wording used by our Sages,¹⁶ “The lightest of the light and the weightiest of the weighty are equal.”

Moreover, a person who is engaged in the observance of a *mitzvah* is exempt even from Torah study at that time. Now, Torah study is considered far superior to the observance of *mitzvos* to the extent that the relationship between them is described as comparable to the body in relation to the soul,¹⁷ and like the limbs in relation to the blood, “which is the soul of the limbs.”¹⁸ (Thus, the relationship between the Torah and the *mitzvos* resembles that between *eichos* and *kamus*.) Nevertheless, when one is engaged even in a minor *mitzvah*, he is exempt from Torah study at that time because, as stated, *kamus* itself embodies *eichus*.

הונדערט זאל מען זאגן ה' אלקינו, וכו'. מצד דעם שינוי אין כמות - ווערט נשתנה אויך די איכות. ווייל כמות מיט איכות זיינען פארבונדן, און אין כמות שטייט איכות.

ו. אזוי איז אויך בענגן קיום המצוות. העוסק במצוה פטור מן המצוה,¹⁵ אויב ער איז זיך עוסק אין וועלכע מצוה עס זאל ניט זיין איז ער פטור אפילו פון א גרויסער מצוה, ווי דער לשון: קלות שבקלות והמורות שבחמורות שוין.

נאך מער: העוסק במצוה איז פטור בשעת מעשה אויך פון תלמוד תורה, הגם אז מצוות לגבי תורה זיינען כגוף לגבי נפש,¹⁶ און ווי אברים לגבי הדם הוא הנפש שבאברים,¹⁷ וואס דאס איז בדוגמת כמות לגבי איכות, פונדעסטוועגן בשעת ער איז עוסק אפילו במצוה קלה, פטורט דאס אים בשעת מעשה פון תלמוד תורה, ווייל ווי געזאגט, אין כמות אליין שטייט איכות.

15. *Sukkah* 25a; *Sotah* 44b.

16. *Yalkut Shimoni, Nach*, sec. 937.

17. See *Tanya*, ch. 23.

18. *Likkutei Torah, Bamidbar*,

p. 13a.

When Every Individual Is Necessary

7. A similar concept applies regarding the Giving of the Torah at Mount Sinai – all 600,000 Jews who represented the 600,000 Jewish root souls¹⁹ had to be present. Even if only one had been missing – even if that one would have been the least significant member of the tribe of Dan, G-d would not have given the Torah (Heaven forbid).²⁰ Even the greatest of the great would not have received the Torah because the absence of one Jew, even the least worthy, would have caused a deficiency in the required total of 600,000. This resembles the law that the blessing praising G-d as *Chacham Harazim*, “Knower of Secrets,” can be recited only when 600,000 Jews are present.²¹ This demonstrates how a *kamus* can lead to a higher dimension of *eichus* to be manifest.

ז. אזוי געפינען מיר אויך ביי מתן תורה, ביי מתן תורה האבן געמוזט זיין ששים רבוא. אויב עס וואלט געווען חסר אַחד, אפילו ווען דער אַחד וואלט געווען דער פחות פון שבת דן, וואלט דער אויבערשטער חס ושלום די תורה צו אידן ניט געגעבן²⁰ אפילו צו דעם גדול שבגדולים, ווייל עס וואלט געפעלט אין דער כמות פון ששים רבוא. ועל דרך ברפת חכם הרזים צו וועלכער עס מוז זיין די כמות פון ששים רבוא דוקא²¹.

Mirroring the Angels: The Heavenly Pattern of the *Degalim*

8. The censuses described in the Book of *Bamidbar* are also connected with the *degalim*,²² the encampments of each of the tribes of Israel that were identified by distinctive pennants. Concerning the *degalim*, the Midrash²³ relates that at the time of the Giving of the Torah, the Jews saw the Divine chariot and the camps of angels, arranged in *degalim* upon *degalim*. They began to desire *degalim* for themselves. Responsive to their wishes, G-d instructed Moshe, “Go make *degalim* for them as they desire.”

Just as at the Giving of the Torah, there had to be the specific number of 600,000 Jews, so too with the *degalim*, which derived from the Giving of the

ח. דער ענגן פון פקודים אין ספר במדבר, איז דאך אויך פארבונדן מיט דעם ענגן פון די דגלים. וועגן דגלים דערציילט דער מדרש²⁰ אז בשעת מתן תורה, האבן די אידן געזען די מרכבה און מתנות המלאכים, עשוים דגלים דגלים, התחילו מתאווים לדגלים, האט דער אויבערשטער געזאגט צו משה, לך עשה אותם דגלים כמו שנתאוו.

איז אזוי ווי ביי מתן תורה האט געמוזט זיין דער מספר פון ששים רבוא דוקא, אזוי אויך ביי די דגלים, וואס האבן זיך

19. The number 600,000 represents the men between the ages of 20 and 60. As explained in various sources, there are 600,000 root-souls of the Jewish people. From these root souls, all other souls (of the Jews throughout the generations) emerge. These were manifest in the 600,000 men aged between 20 and 60 at the

time of the Giving of the Torah.

20. *Mechilta, Yisro*, ch. 3; *Yalkut Shimoni, Shmos*, sec. 280.

21. *Berachos* 58a. See *Rashi's* commentary there.

22. The term *degel* literally means “flag” or “pennant.” The tribes were instructed to camp in a specific for-

mation and each of the tribes had its own pennant. Sometimes, the term *degel* is used to refer to the pennant itself and sometimes to the camp formations that were distinguished by them.

23. *Bamidbar Rabbah* 2:3.

Torah, a specific number was required. As our Sages state,²⁴ the number of Jews in the encampment of the tribe of Yehudah corresponded to the number of angels in the camp of Michael, and so too, regarding the other encampments. Thus, specifically, through the *kamus*, the quantity of Jews, the *eichos*, the spiritual quality represented by their encampments, was achieved.

גענומען פון מתן תורה, האט געמוזט זיין דער מספר וועלכן מען האט דערביי געדארפט האבן, וכמאמר רז"ל²⁵ אז דער מספר פון דגל מחנה יהודה איז ווי דער מספר המלאכים שבמחנה מיכאל וכו'. און דורך דער כמות דוקא - האט זיך אויפגעטאן די איכות.

The Priority of Our Times: Expanding the Camp of Israel

9. The lesson from the above is: Now is a time when quantity (*kamus*) is more important than quality (*eichos*). Consequently, our mission is to bring as many Jews as possible – regardless of their status in terms of *eichos* – into “the encampments of Israel.” The increase in *kamus* will ultimately also lead to an increase in *eichos*.

ט. די הוראה פון דעם איז:

עס איז איצט א צייט וואס די כמות איז מער נוגע ווי די איכות. במילא דארף מען איצטער זען אריינברענגען וואס מער אידן בדגלי ומחנה ישראל, ניט קוקנדיק אויף זייער מצב אין איכות, און ווען עס וועט צוקומען אין כמות וועט במילא סוף סוף צוקומען אויך אין איכות.

At the outset, it is not so important how deeply one will influence the *eichos* of those who are brought into “the camp of Israel” – how the quality of their Jewish life will be upgraded. What is primarily important is bringing Jews into the “camp of Israel.”

בתחלה איז ניט אזוי נוגע ווי טיף, איכות'דיק מען וועט אין זיי אויפטאן. עס איז בעיקר נוגע דער עצם ענין וואס מען וועט אריינברענגען אידן אין מחנה ישראל, ווי דער אלטער רבי איז מפרש²⁶ דעם מאמר רז"ל אכל בי עשרה שכינתא שריא, אז אויך ווען זיי זיינען זיך ניט עוסק בדברי תורה, וויבאלד אז עס געפינען זיך עשרה מישראל, איז שכינתא שריא. און אזוי אויך אין דעם ענין: דאס אליין וואס עס וועט זיין א גרעסערע כמות במחנה ישראל, וועט זיך אויפטאן אויך אין איכות, און עס וועט זיך אויספירן די כונה פון נתאיה הקדוש ברוך הוא להיות לו יתברך דירה בתחתונים.

In this vein, the Alter Rebbe explains²⁵ the statement of our Sages, “Wherever there are ten [Jews], the Divine Presence rests,” as follows: Even when they are not engaged in matters of Torah, since ten Jews are present, “the Divine Presence rests” among them. Similarly, regarding bringing Jews into the “camp of Israel,” the very fact that there will be a greater number of people in the “camp of Israel” (*kamus*) will also bring about an increase in *eichos*, leading to the fulfillment of G-d’s intent, as stated in *Tanya*,²⁶ “The Holy One, blessed be He, desired to have a dwelling place in the lower realms.”

24. *Zohar*, Vol. III, p. 154b.

26. *Tanya*, ch. 36.

25. *Tanya*, *Iggeres HaKodesh*, Epistle 23.

A Dual Path of Growth

10. However, we must also bear in mind the counsel,²⁷ “Do not ignore your own flesh.” Preparing for the Giving of the Torah does not only involve work with others but also necessitates working on oneself. The Midrash²⁸ states that at the time of the Giving of the Torah, there were no deaf, no blind, or other people with physical disabilities among them. Everyone had been healed. Similarly, in a spiritual sense, we must realize the need to come to the Giving of the Torah with all our limbs whole, without any disabilities.

When it comes to others, we should not be deterred by any of their undesirable qualities. We must draw every Jew close. When describing the Jews’ encampment before the Giving of the Torah, the Torah states²⁹ *vayichan*, using a singular form; they camped in a spirit of unity,³⁰ “all as one”³¹ – there was no differentiation between one Jew and another. However, regarding ourselves, it is necessary to make an honest reckoning of where each one of us stands. If there is a blemish, we must correct it; this includes the use of our sense of sight, our sense of hearing, and the like.

י. מען דארף אָבער וויסן אז - ומבשרך לא תתעלם. די הַכְנָה צו מתן תורה איז ניט נאר עבודה מיט דעם זולת נאר אויך עבודה מיט זיך. עס שטייט דאך אין מדרש"י אז בשעת מתן תורה לא היו חרשים ולא סומים אדער אנדערע בעלי מומים רחמנא לצלן, אלע זיינען אויסגעהיילט געווארן. מען דארף וויסן אז קומען צו מתן תורה דארף מען מיט אלע אברים גאנצע, אן קיינע מומים.

בנוגע דעם זולת, דארף מען זיך ניט אפשרעקן וועגן די איכות בלתי רצויה. מען דארף מקרב זיין יעדן אידן. ווי עס איז געווען ביי מתן תורה, ויחן לשון יחיד כלם כאחד. בנוגע צו זיך, אָבער, דארף מען וויסן דעם חשבון וואו מען האלט. אויב עס איז דא א פגם, דארף מען אים מתקן זיין, מתקן זיין דעם חוש הראייה, דעם חוש השמיעה וכו'.

(משיחת ש"פ במדבר, תשי"ד)

27. *Yeshayah* 58:7.

28. *Bamidbar Rabbah* 7:1; *Mechilta, Yisro*, sec. 9 (quoted by *Rashi, Shmos* 20:15); *Yalkut Shimoni, Shmos*, sec. 300.

29. *Shmos* 19:2.

30. *Mechilta* and *Rashi* on the verse.

31. Cf. *Torah Or*, p. 122c. Obviously, among the people, there were some who possessed flaws that would have prevented the feelings of oneness had attention been paid to them.

However, that was the uniqueness of the encampment before Mount Sinai – that the overriding feelings of unity that bound the Jewish people into a single entity eclipsed the awareness of any particular failing.

רמז רפ.	התורה משום דחזי לאצטרופי (יזמא)	א) סוטה לו, ב.
(ד) און דארט אין פירוש ברכות נח, א. און דארט אין פירוש רש"י.	עד, א) ואין כאן מקומו.	ב) ערלה פרק ג משנה ז. ביצה ג, ב. ושם נסמן. יורה דעה סימן קי.
טו) במדבר רבה פרשה ב, ג.	ז) סנהדרין לט, א.	ג) דארט.
טז) זהר חלק ג, קנד, א. ושם.	ח) ברכות מט, ב.	ד) ראה לקו"ש ח"א ע' 222 ואילך.
יז) אגרת הקדש סימן כג.	ט) סוכה כה, א. סוטה מד, ב.	ה) היום יום כו אלול ה'תש"ג. און זע אגרת הקדש סימן ט.
יח) במדבר רבה פ"ז, א. מכילתא יתרו פ"ט (געבראכט אין רש"י שמות כ, טו). ילקוט שמעוני יתרו רמז ש.	י) ילקוט שמעוני ג"ך רמז תתקלו.	ו) דאס וועט זיין בעסער פארשטאנדיק על פי הענין דחזי שיעור אסור מן
	יא) זע תניא פרק כג.	
	יב) לקוטי תורה במדבר יג, א.	
	יג) מכילתא יתרו פ"ג. ילקוט שמעוני	

BAMIDBAR II | במדבר ב

Adapted from a letter written to *Neshei U'Bnos Chabad, Motza'ei Shabbos Parshas Bamidbar, 5717 (1957)*

Introduction

In this short piece, the Rebbe echoes but then transcends the typical appeals made by Jewish leaders during the post-war era. As American Jews moved beyond immigrant status into mainstream society, many were abandoning ancestral traditions in favor of assimilation into American culture. Rather than simply lamenting this spiritual decline, the Rebbe urges the Jewish community to move from the defensive to the offensive, to build schools and communities for Jewish life to flourish in America.

What distinguishes this piece is its primary focus on Jewish women as agents of transformation. This was remarkable for 1957, well before the Women's Liberation Movement gained momentum. At a time when leadership roles for women were limited, the Rebbe specifically called upon them to stand at the forefront of community building and education.

By drawing parallels between the women who eagerly contributed to the Sanctuary in the desert and contemporary Jewish women, the Rebbe recognized women's unique capacity to create sacred spaces to nurture authentic Jewish identity.

A Sanctuary in the Wilderness: The Feminine Role

A Sacred Place in a Spiritual Desert

1. One of the shared themes of the Torah readings *Bamidbar* and *Naso* is the focus on the Sanctuary in the desert and the distribution of the duties involved in transporting it from place to place.

This highlights that wherever the Jews find themselves, even in a desert, they have the power to establish a holy place, a Sanctuary, for the Divine Presence to dwell among them, both collectively and within each individual Jew.

Just as there exists a desert in the physical sense – a wilderness where extreme climatic conditions prevail and all sorts of harmful creatures roam freely, so too, there exists a spiritual desert, where the most harmful spiritual ideas prevail. Such a spiritual desert can also be found in a country that, in a physical sense, is a flourishing garden.

Our holy Torah teaches us that if we find ourselves in a spiritual desert, we can – and, therefore, should and must – establish a sanctuary. Such a sanctuary should not remain stationary. We must carry it while proceeding forward in the footsteps of the Divine Presence until we reach our Holy Land, the land blessed by G-d, in the true and complete Final Redemption led by *Mashiach*.

א. איינער פון די ענינים פון די סדרות במדבר און נשא, איז דער געמיינזאמער ענין - וועגן דעם משכן אין מדבר און וועגן די פליכטן וועלכע זיינען פארטיילט געווארן אין צוזאמענהאנג מיטן ברענגען דעם משכן פון ארט צו ארט.

דאס אונטערשטרייכט, אז אפילו ווען אידן געפינען זיך אין א מדבר האבן זיי דעם כח אויפצושטעלן א מקום קדוש, א משכן, פאר דער גיטלעכער שכינה צו רוען צווישן אידן בכלל און אין יעדן אידן בפרט.

פונקט ווי עס איז פאראן א מדבר אין א קערפערלעכן זין - א וויסעניש, וואו עס הערשן עקסטרעמע קלימאטישע עלעמענטן און אלערליי מזיקים, אזוי איז אויך פאראן א גייסטיקער מדבר, וואו עס הערשן די שעדלעכסטע גייסטיקע אידייען, און דאס קען אויך זיין אין א לאנד וואס איז אין גשמיות א בליענדיקער גארטן.

לערנט אונז די תורה הקדושה, אז געפינענדיק זיך אין א גייסטיקן מדבר, קען מען, ובמילא - דארף מען און מוז מען אויפֿשטעלן א מקדש, טראגן עס און גיין פֿאראויס אין די גיטלעכע שכינה טריט, ביז מען קומט צו דער גיטלעכענטשטער הייליקער לאנד, צו דער אמת'ער און פולער גאולה על ידי משיח צדקנו.

Building Sanctuaries and Nurturing Seeds: A Woman's Mission

2. This directive is relevant for all Jews, but ב. דאס איז אן אנווייזונג פאר אלע אידן,

especially for Jewish women. As is well known,¹ when Moshe called for donations to build the Sanctuary, the women responded first, before the men.

In the spiritual desert that prevails in certain circles, there exists a wilderness and emptiness regarding *Yiddishkeit* in general, not to mention the absence of a chassidic way of life. In such a setting, women have the great and eternal merit to be among the first in establishing a sanctuary for G-d, blessed be He.

Women, especially, must remember the necessity to devote themselves also to very young children. There is an obvious reason: As can be seen clearly, when we begin to educate a child in a certain direction from a very early age, we are assured of far greater success and more manifold and superior results.

1. *Ramban, Shmos 35:22.*

אַבער באַזונדער פאַר אַידישע פֿרויען, וואַרום עס איז דאָך באַוואוסט, אז בייים בויען דעם משכן האבן זיך די פֿרויען אָפּגערופֿן די ערשטע, נאָך פֿריער פֿאַר די מענער.

אין דעם גייסטיקן מדבר פון געוויסע קרייזן וואס עס הערשט ביי זיי א וויסטעניש און פוסטקייט אין אידישקייט בכלל, שוין אָפּגערעדט פון חסידישן סדר לעבן בפרט, האבן פֿרויען דעם גרויסן און אייביקן זכות צו זיין צווישן די ערשטע אין אויפשטעלן א משכן לו'תברך.

ספעציעל דארף מען געדענקען די נויטוענדיקייט אָפּצוגעבן זיך אויף מיט די גאר יונגע קינדערלעך, וואַרום, ווי מען זעט באַשיינפֿערלעך, אז מען הויבט אָן דערציען א קינד אין א געוויסער ריכטונג פון גאַנץ פֿרי אָן - איז מען געזיכערט מיט פיל מער הצלחה און מיט גרעסערע און בעסערע פירות.

(אויסצוג פון א בריף צו נשי ובנות חב"ד, מוצש"ק במדבר, תשי"ז)

BAMIDBAR III | במדבר ג

Adapted from the synopsis of a *sichah* delivered on *Shabbos Mevorchim Sivan*, 5713 (1953)

Introduction

When describing the Jews' encampment at Mount Sinai, the Torah shifts unexpectedly to the singular form, "Israel camped there."¹ Noting the change, our Sages² comment, "as one person with one heart." This unusual unity wasn't merely a moment of harmony in an otherwise tumultuous journey – it altered the entire course of spiritual history. Because the Jewish people came together in such complete oneness, G-d chose that moment to give them the Torah.

In the *sichah* that follows, the Rebbe probes the deeper nature of that unity, explaining that it did not stem from social agreement or pragmatic necessity, but from the metaphysical core of the Jewish soul.

At the heart of every Jew is a soul that is an actual part of G-d.³ From the vantage point of that essential Divine spark, there are no barriers separating one Jew from another. Regardless of external differences – whether one is a scholar or a layperson, spiritually accomplished or still striving – the same Divine essence is shared.

When that shared essence comes to the surface, it forges the Jews into a singular, unified entity. That is what happened at Sinai and, in response, G-d gave the Jews the Torah, granting them access to His own Essence.

---

1. *Shmos* 19:2.

2. *Mechilta* and *Rashi* on the verse.

3. *Tanya*, ch. 2.

One Heart, One People: Preparing for Shavuos through *Ahavas Yisrael*

The Path to Sinai

1. Today is *Shabbos Mevorchim* Sivan, the *Shabbos* on which we bless the month of the Giving of our Torah. Consequently, the preparation for the Giving of the Torah and receiving the Torah also begins on this *Shabbos*.

Peace and unity are the means to prepare for – and the conduits that make possible – the Giving of the Torah. In the *Mechilta*, quoted in *Rashi's* commentary, our Sages note that the verse,¹ “And Israel camped (*vay-ichan*) there opposite the mountain,” uses the singular form. This leads them to comment: They camped “as one person, with one heart.” And the *Yalkut Shimoni* states:²

The Holy One, blessed be He, sought to give the Torah to Israel when they left Egypt, but [then] they were divided one against another... When they came to Sinai, they became united as one group... The Holy One, blessed be He, said, “The Torah is entirely peace. To whom shall I give it? To a nation that loves peace.”

The peace and unity that serve as a preparation for the Giving of the Torah must be motivated by and find expression in matters of the Torah and its *mitzvos*. This is indicated by the verse, “And Israel camped there opposite the mountain.” Where and for what purpose did they camp? “Opposite the mountain,”³ the mountain whose existence⁴ is intrinsically associated with the Torah and its *mitzvos*. This led to the unity highlighted by the singular form of the verb.

1. *Shmos* 19:2.

2. *Shmos*, sec. 273.

3. See *Rashbam* on the verse, who comments, “opposite the

mountain’ – the mountain referred to previously [in the verse (*Shmos* 3:12), ‘When you take the people out of Egypt,] you will serve G-d on this mountain.’”

א. היום הוא - שבת מברכים, החדש בו זמן מתן תורתנו, ובמילא - גם התחלת ההכנה למתן התורה וקבלת התורה.

ההכנה והפלי למתן התורה - הם השלום והאחדות. וכדרשת רז"ל במכילתא הובא בפרוש רש"י: "ויחן שם ישראל, כאיש אחד בלב אחד. ובילקוט: בקש הקדוש ברוך הוא לתן תורה לישראל בשעה שיצאו ממצרים והיו חלוקים אלו על אלו כו' כשבאו לסיני השוו כלם אגדה אחת כו' אמר הקדוש ברוך הוא התורה כלה שלום ולמי אני נותנה לאמה שהיא אוהבת שלום.

השלום והאחדות דהכנה למתן תורה צריכים להיות בעניני תורה ומצוות, וכלשון הכתוב: ויחן שם ישראל (לשון יחיד, באחדות. ובמה ובשביל מה -) נגד ההר" (וענינו, התורה ומצותיה).

4. See *Shmos Rabbah* 2:4 and 51:8, which explain that all the various names for Mount Sinai are associated with the Torah and its *mitzvos*.

True, peace and unity are so powerful that with them, it is possible to accomplish whatever one desires, as implied by our Sages⁵ interpretation of the verse,⁶ “Ephraim is attached to idols; let him be” – that because peace and unity prevailed among Achab’s soldiers, they returned from wars unscathed, even though they were idolaters. Similarly, it is said about the generation that built the Tower of Babel, “Nothing they propose to do will be withheld from them.”⁷ Why were they given such license? Because they were characterized by oneness, being of “one language, with unified words.”⁸

Nevertheless, besides the fact that such peace – based on unity centering on undesirable matters – will not endure, this is not the proper way to “compel” Divine munificence to descend from Above. This is especially true when what is sought is the Giving of the Torah and, moreover, that G-d invest Himself in the Torah, as it were; this is alluded to by the first word of the Ten Commandments, *Anochi* (אנכי), which our Sages interpret as an acronym for the Aramaic words, *Ana Nafshi Ktavit Yehit*, meaning, “I wrote down and gave over my soul.”⁹ This wording clearly implies that G-d invests His inner being in the Torah, not merely the external, encompassing dimensions of His light.¹⁰

An internal relationship between the souls of the Jews and G-d is possible only because their souls are rooted in G-d’s Essence – as explained regarding the concept,¹¹ “With whom did He consult regarding creation? With the souls of the righteous.” Accordingly, the unity between the

ואף שעל ידי השלום יכולים לפעול מה שרוצים, וכמו שנאמר חבור עצבים אפרים הנח לו, וכדברי רז”ל⁵ על פסוק זה, וכמו שעל ידי שהיה - שפה אחת ודברים אחדים, הרי - לא יבצר מהם כל אשר יזמו לעשות, הנה מלבד שאז השלום אין לו קיום, הרי לא זו הדרך להכריח, כביכול ההשפעות מלמעלה, ובפרט כשהמבקש הוא מתן התורה והקדוש ברוך הוא כביכול, אנא נפשי כתבית יהיית⁹, פנימיות ולא מקיף⁹, אשר זה אי אפשר כי אם על ידי זה שהנשמות משרשות בעצמות - וכמבאר בענין במי נמלך בנשמותיהם של צדיקים - הרי צריך להיות האחדות בענין של תורה

5. See *Bereishis Rabbah* 38:6.

6. *Hoshea* 4:17.

7. *Bereishis* 11:6. See also the statements of the *Zohar* at the end of *Parshas Noach*, p. 76b, which interpret the verse in this manner.

8. *Bereishis* 11:1.

9. *Shabbos* 105a, translated according to the explanation in *Tanya*, ch. 47.

10. Regarding the statements in the main text, see *Tanya*, ch. 32; *Torah Or*, the end of *Parshas Noach*;

Toras Chayim and *Likkutei Torah LiGimmel Parshiyos*, also at the end of *Parshas Noach*; *Or HaTorah, Bereishis*, Vol. 3, p. 667a, Vol. 6, p. 1065a ff.

The two terms “inner being” and “encompassing dimensions” are being used as translation of the Hebrew terms *p’nimi* and *makkif*. *P’nimi* implies the involvement of a person’s inner self, while *makkif* reflects an expression of a person’s power that is not connected to his inner being, but rather something external.

Unity is a powerful catalyst, possessing the potential to elicit G-dly light. However, for the G-dly light that it elicits to be reflective of His inner being, that unity must be based on, and associated with, the Torah and its *mitzvos*.

11. *Bereishis Rabbah* 8:7, *Rus Rabbah* 2:3, using slightly different wording. The implication that G-d consulted with the souls of the Jewish people regarding creation implies that the Jewish souls exist on a level above creation, bonded with G-d’s Essence.

Jews must be expressed through the Torah and its *mitzvos*. This implies that one's increased activity in *ahavas Yisrael* (the love of his fellow Jews) should be expressed primarily in efforts to bring them closer to Torah.

Application, Not Theory

I am not just speaking in the abstract but to bring about actual change:

The morning of the festival of Shavuot is the time when the Torah is being given for the entire year as a whole. This is in addition to the idea that the giving of the Torah takes place on each day individually, as reflected in the blessing cited before Torah study, praising G-d as *Nosain HaTorah*, “the One who gives the Torah,” using the present tense.¹²

To prepare for this event, in the days that remain from now until that time – particularly on *Shabbos*, a day when Jews are gathered as a community for the purpose of Torah study¹³ – it is necessary to explain and clarify to every Jewish man and woman in one's sphere of influence that on these days in particular, it is both their obligation and their privilege to intensify their efforts in *ahavas Yisrael*, the love for one's fellow Jews. (This comes in addition to the obligation and privilege of practicing *ahavas Yisrael* each day, particularly, as indicated by the well-known directive of the Alter Rebbe in his *Siddur* – established for all and equally appropriate for every soul.¹⁴ It is proper to say before the Morning Prayer, “I hereby undertake to fulfill the positive commandment, ‘Love your fellow as yourself.’”)

At these gatherings, one should explain how *ahavas Yisrael* is a preparation for the Giving of the Torah and receiving it. Also, the teaching of the Alter Rebbe that¹⁵ “Love your fellow as yourself”¹⁶ is a medium [which

ומצוות, הינו שהתנועה שלו באהבת ישראל תתבטא ביחוד בהשתדלותו לקרבם לתורה.

ועל של פעל באתי:

בהימים אשר מעתה ועד חג השבועות בבקר - זמן מתן תורה דכללות השנה (נוסף על ענין מתן התורה שבכל יום בפרט, וכלשון הברכה¹³ נותן התורה - לשון הווה) - ובפרט בזמן שמקהילים קהלות - בימי השבת -

צריך להודיע לבאר ולהסביר לאיש ולאשה הישראליים שהשפעתו עליהם, אשר בזמן זה ביחוד חובתם וזכותם להשתדל ביתר שאת ויתר עז בהענין דאהבת ישראל (נוסף על החיוב והזכות שבזה בכל יום בפרט. וידוע מה שכתב רבנו¹⁴ בסודורו, שתקנו לכל, ושנה הוא לכל נפש: נכון לומר קודם התפלה הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעך כמוך).

להסביר את הנ"ל איך שאהבת ישראל היא הכנה למתן תורה וקבלתה.

ולהודיע ולהסביר את מאמרו של רבנו הזקן “אהבת לרעך

12. *Likkutei Torah, Devarim*, p. 81c. See also p. 46b, in that source.

13. *Yalkut Shimoni*, the beginning of *Parshas Vayakhel*, quoted by the Alter Rebbe in his *Shulchan Aruch* 290:3.

14. See the wording in *Pri Eitz Chayim, Shaar Olam HaAsiyah*, ch. 1, and in the *Siddur of the Arizal*. *Pri Eitz Chayim* states that accepting this *mitzvah* upon oneself will enable a person's prayers to be combined with the prayers of the entire Jewish

people and ascend upward, bringing about positive results.

15. Cited in *HaYom Yom*, entry 6 Tishrei. See also the entry for 12 Menachem Av in that source.

16. *Vayikra* 19:18.

makes it possible to fulfill the command,^{17]} ‘Love G-d your L-rd,’” should be made known and explained.

This teaching highlights that the love of G-d, the love of the Torah, and the love of our fellow Jews are all one.

It is also necessary to publicize the interpretation by the Maggid of Mezritch¹⁸ of the teaching in *Pirkei Avos*,¹⁹ “‘Know what is Above from you’ – that we must know that everything that is Above – in the lofty spiritual realms – is from you,” i.e., it is dependent on the actions of each and every individual. In a similar vein, our Sages taught²⁰ that a person should see the world as perfectly balanced, so that through one action he can tip the scale either to the side of merit or to the opposite side.²¹ Similarly, in the matter at hand, through one action, he can tip the balance and bring about the Giving of the Torah.

This is particularly so when the act is one of peace and *ahavas Yisrael*, which the Baal Shem Tov established as one of the foundations of the teachings of Chassidism.²² Through such actions, a person includes himself with others and transcends the limitations of being merely a solitary individual.

This is a preparation for receiving the Torah, for “the entire Torah was given to bring about peace in the world”²³ – in the macrocosm and in the microcosm, i.e., to bring peace within every man as an individual, and to bring about peace between a created being and the Creator.²⁴

Everyone needs to speak about and publicize all of the above. In particular, this applies to those who deliver public sermons and speeches during these days.

כמוֹךְ הוּא כָּלִי לְוַאֲהַבְתָּ אֶת הוִי' אֶלְקִיךָ" -

וְנִמְצְאוּ אֶהְבַּת הַשֵּׁם אֶהְבַּת הַתּוֹרָה וְאֶהְבַּת יִשְׂרָאֵל - כּוֹלֵא חַד.

צָרִיךְ לְפָרְסֵם מֵאִמֵּר הַרְבֵּה הַמַּגִּיד"י "דַּע מֵה לְמַעַלָּה מִמֶּךָ, פְּרוּשׁ דַּע כָּל מֵה שְׁלִמְעַלָּה הַכֹּל הוּא מִמֶּךָ", בְּכֹל אֶחָד וְאֶחָד תְּלוּי הַדְּבָר, וְכִמְאֹמֵר רַז"ל"י אֲשֶׁר יִרְאֶה הָאָדָם אֶת הָעוֹלָם שְׁקוּל, וּבִפְעֻלָּה אַחַת שְׁלוֹ יוּכַל לְהַכְרִיעוֹ אִם לְכַף זְכוּת אוֹ כּו' - וְכֵן בְּגִדּוֹן דִּינּוֹ, הִנֵּה בִפְעֻלָּה אַחַת יוּכַל לְהַכְרִיעַ וּלְפַעוּל מִתֵּן הַתּוֹרָה.

וּבִפְרָט בִּפְעֻלָּה שֶׁל שְׁלוֹם וְאֶהְבַּת יִשְׂרָאֵל, אֲשֶׁר הִבְעֵל שֵׁם טוֹב קִבַּע זֶה לְאֶחָד מִיְסוּדוֹת תּוֹרַת הַחֲסִידוּת"י, שְׁעַל יְדֵי זֶה כּוֹלְלִים הוּא עֲצָמוֹ עִם הַזּוּלָּת וַיּוֹצֵא מִגְּדֵר יַחֲדִיד.

וְהוּא הִכְנִה לְקַבְּלַת הַתּוֹרָה, שְׁכָל הַתּוֹרָה נִתְּנָה לְעִשׂוֹת שְׁלוֹם בְּעוֹלָם"י, בְּעוֹלָם גְּדוֹל וּבְעוֹלָם קָטָן - זֶה הָאָדָם, לְעִשׂוֹת שְׁלוֹם בֵּין הַנִּבְרָא וְהַבּוֹרָא.

כָּל אֶחָד צָרִיךְ לְדַבֵּר וּלְפָרְסֵם אֶת כָּל הַנִּלְל, וּבִפְרָט - אֵלּוֹ הַדּוֹרְשִׁים וְנוֹאֲמִים בְּרַבִּים בְּמִשְׁךְ יָמִים הָאֵלּוּ.

17. *Devarim* 6:5.

18. *Or Torah*, towards the end of the section on *Aggadas Chazal*, p. 112b, in the Kehos edition (p. 482 in the latest ed.). See also *Hayom Yom*, entry 13 Iyar.

19. *Avos* 2:1.

20. *Kiddushin* 40b; *Rambam*, *Hilchos Teshuvah* 3:4.

21. In his characteristic manner, in the original, the Rebbe avoided mentioning the negative possibility.

22. See *sichas Chai Elul*, 5701, and *sichas* 2 Adar, 5705.

23. *Rambam*, the conclusion of *Hilchos Chanukah*. See also *Sifri on Bamidbar* 6:26.

24. See *Sanhedrin* 99b; *Likkutei Torah*, the end of *Parshas Mattos*.

Then we can be certain that, among the Jewish people as a whole, all of us will merit – in the words of the blessing which my revered father-in-law, the Rebbe, would give for the festival of Shavuos – to receive the Torah with joy and in an internalized manner.

וְאִזְ יִשׁ לְהִיּוֹת בְּטוּחִים, אֲשֶׁר, בְּתוֹךְ כָּלֵל
 יִשְׂרָאֵל, נִזְכָּה כְּלָנוּ - כְּלִשׁוֹן בְּרַפְתְּ כְבוֹד
 קְדֻשַׁת מוֹרֵי וְחַמֵּי אֲדַמוֹר זְצוּקִלְלָהּ
 נִבְגַּמ זִי"ע - לְקַבֵּלֵת הַתּוֹרָה בְּשִׂמְחָה
 וּבְפִנְיָמִידוּת.

(קטע מקוצר משיחת שמחה"ח סיון, תשי"ג)

לסופו (בהוצאת קה"ת - קיב, ב).	כג) במה שכתוב לעיל יעויין תניא פרק	יח*) יתרו יט, ב.
כז) קדושין מ, ב. רמב"ם הלכות תשובה פרק ג הלכה ד.	לב. תורה אור סוף פרשת נח. תורת חיים ולקוטי תורה לג' פרשיות שם (אור התורה נח (כרך ג) תרסז, א. שם כרך ו, תתרסה, א ואילך).	יט) זע רשב"ם שם: נגד ההר, הנזכר למעלה, תעבדון את האלקים על ההר הזה.
כח) זע שיחת ח"י אלול תש"א, ושיחת ב' אדר תש"ה.	כד) לקוטי תורה דברים פא, ג. אויך דארט מו, ב.	כ) זע שמות רבה פ"ב, ד. ופנ"א, ח - שמפרש כל השמות של ההר - בתורה ומצוות.
כט) רמב"ם סוף הלכות חנוכה. און זע אויך ספרי נשא ו, כו.	כה) ויעויין הלשון בפרי עץ חיים שער עולם העשיה פ"א. אין סידור האריז"ל.	כא) בראשית רבה פל"ה, און זע אויך אין זהר סוף פרשת נח.
ל) זע סנהדרין צט, ב. לקוטי תורה סוף פרשת מטות.	כו) אור תורה - אויף אגדות חז"ל קרוב	כב) שבת קה, א ועל פי מה שכתוב בתניא פרק מז.

BAMIDBAR IV | במדבר ד

Adapted from a *sichah* delivered on *Shabbos Mevorchim Sivan*, 5713 (1953)

Introduction

This was the early 1970s, when the *baal teshuvah* movement (secular Jews returning to their religious roots) was still in its infancy. The congregation was friendly, close-knit, welcoming to newcomers – but specifically to those who at least understood the unspoken expectation to fit in and accept community norms.

They appreciated their Rabbi. He had just come from 770, Lubavitch Headquarters; he was warm, energetic, inviting, with thought-provoking sermons. Yes, occasionally, he did radical things like bringing non-observant youth to services; still, they did not object. On the contrary, this added interest without disrupting the established patterns.

One Yom Kippur, he brought several of these young people to *shul*. Now, the opening of the ark for *Neilah*, the concluding service, represents one of the day's greatest honors, typically auctioned to the highest bidder. As usual, wealthy and prominent congregants prepared their bids mentally.

When the congregation president rose to begin the auction, the Rabbi interrupted, “This year, we’re giving this honor to people who gave more than money. This is the first year these young men are fasting on Yom Kippur. The honor of opening the ark rightly belongs to them.”

The congregation was stunned. These youths had been there briefly, had long hair, weren’t dressed in suits – how could they merit such distinction? At the break-fast, the Rabbi explained, “When you purchase honors with money, you extend yourselves beyond the norm, but you’re only giving money. These young men are giving of themselves, transforming their lives to embrace their Judaism. Don’t they deserve recognition?”

This story illuminates a crucial distinction: There can be friendship and acceptance, even oneness – but often only within our familiar circles. True Jewish unity means looking beyond surface appearances – beyond someone’s current level of observance, social status, or outward presentation – to recognize the Divine spark that exists within every Jewish soul, regardless of conduct or circumstance.

When we acknowledge that G-dly essence and reach out to help bring it to the surface, we create authentic unity rooted not in social compatibility but in the deepest level of Jewish identity. Calling forth this essential connection between Jewish souls then evokes the revelation of G-d’s own Essence.

G-d, the Torah, and the Jewish People – Bonded Essence to Essence

What Was Necessary for the Torah to Be Given

1. To understand why *ahavas Yisrael*, the love of our fellow Jews, is a necessary prerequisite for receiving the Torah, another concept first needs to be clarified: Why was it necessary for all 600,000 Jews, representing the 600,000 Jewish root souls, to be present at the Giving of the Torah? There, they were all alike, equal; without any distinction between one and another.

This reflected an underlying truth: The differences between one Jew and another exist only concerning their particular faculties. From the perspective of the essence of the soul, they are all the same.

At the time of the Giving of the Torah, G-d, as it were, connected His Essence – *Anochi*, “I [am]” G-d as He cannot be defined by any name or title – with the essence of the Jews, and with the essence of every individual Jew. Accordingly, from the standpoint of the Jews’ essence, their “souls are all [inherently] identical and have one Father.”¹ Therefore, all 600,000 Jews were the same.

This concept also enables us to understand why the preparation for receiving the Torah is *ahavas Yisrael*. Through what means does one evoke the essence of the soul? Through *ahavas Yisrael*, as will be explained further.

G-d's Tefillin

2. My revered father-in-law, the Rebbe Rayatz,²

א. דעם טעם, וואס צו קבלת התורה פאדערט זיך די הקדמה פון אהבת ישראל, וועט מען פארשטיין מיט נאך א דערקלערונג, פארן וואס צו מתן תורה האט געדארפט זיין דער מספר פון ששים רבוא, אלע גלייך, אן אונטערשייד פון איינעם מיטן צווייטן.

די פארשידנקייט פון איין איד מיט א צווייטן, איז נאר אין כחות פרטים. מצד עצם הנשמה זיינען אלע גלייך.

דערפאר זיינען בשעת מתן תורה, וואס דאן האט דער אויבערשטער כביכול פארבונדן זיין עצמות, אנכי, מיטן עצם פון אידן, און מצד העצם איז הנשמות מתאימות וְאָב אַחַד לְכוֹלָנָהּ^א, - דערפאר זיינען געווען אלע ששים רבוא אידן גלייך.

לויט דעם וועט מען אויך פארשטיין דעם טעם, וואס די הקנה צו קבלת התורה איז אהבת ישראל, וויילע דורך וואס רופט מען ארויס די עצם הנשמה - דורך אהבת ישראל, ווי ווייטער דערקלערט.

ב. כבוד קדשת מורי וחמי אדמו"ר

1. *Tanya*, ch. 32.

2. *Sefer HaSichos Kayitz 5700*, p. 133.

quoted a teaching of the Baal Shem Tov regarding the concept of *ahavas Yisrael* and its expression, even toward simple people:

“What is written in the *tefillin* of the Master of the Universe? ‘Who is like Your people Israel, one nation on earth.’”³ The Jewish people are G-d’s *tefillin*. [The *mitzvah* of] *tefillin* includes [wrapping both] the arm-*tefillin* and the head-*tefillin*. Each action is a *mitzvah* and requires a blessing – whether one blessing or two, according to the different opinions.⁴

The arm-*tefillin* are put on before the head-*tefillin*. Similarly, concerning the *tefillin* of the Master of the Universe, the arm-*tefillin* – the masters of good deeds (simple people who fulfill *mitzvos*) – precede the head-*tefillin* – the masters of understanding (scholars and those knowledgeable in Torah).

This teaching has evoked *ahavas Yisrael* in many Jews; as a result, they showed such love even toward simple people. The reason is that this teaching has made clear that the masters of good deeds are superior to the masters of understanding. As is explained in many sources, the simplicity of [G-d’s] Essence is revealed in simple people.⁵

What the Heavenly Academy Taught

3. The *tzadik* Rabbi Zusya related⁶ to the Alter Rebbe what he had heard from his brother, the *tzadik* Rabbi Elimelech:

The disciples of the Maggid of Mezritch would serve him in shifts. Once, during my shift –

האט איבערגעזאגט א תורה פון בעל שם טוב וועגן דעם ענין פון אהבת ישראל אויך צו אנשים פשוטים:

תפלין דמארי עלמא מאי כתיב בהו, ומי כעמך כישראל גוי אחד בארץ^ל, אידן זיינען דעם אויבערשטנס תפלין. אין תפלין איז פאראן תפלין של יד און תפלין של ראש. ביידע זיינען א מצוה און מחויב בברכה - צי איין ברכה צי צוויי, לויט די פארשידענע דעות - און הנחת תפלין של יד איז קודם להנחת תפלין של ראש. אזוי אויך אין תפלין דמארי עלמא, זיינען תפלין של יד - מארי עובדין טבין (אנשים פשוטים מקימי מצוות) - קודם צו תפלין של ראש - מארי השגה (לומדים ויודעי תורה).

די תורה האט ארויסגערופן ביי א סך אידן אהבת ישראל אויך צו אנשים פשוטים, ווארום מארי עובדין טבין זיינען נאך העכער פון מארי השגה, ווי עס ווערט דערקלערט אין פיל ערטער, אז אין אנשים פשוטים ווערט נתגלה פשיטות העצמות.

ג. הרב הצדיק ר' זוסיא האט דערציילט^ל דעם אלטן רבי'ן וואס ער האט געהערט פון זיין ברודער הרב הצדיק ר' אלימלך, אז ביי דעם מגיד זיינען געווען משמרות פון תלמידים וואס האבן אים משמש געווען. אמאל, אין מיין משמרה

3. *Berachos* 6a, citing *I Divrei Ha-Yamim* 17:21.

4. Ashkenazic custom is to recite blessings for both the arm-*tefillin* and the head-*tefillin* (*Rama, Orach Chayim* 25:5). *Chabad* and Sephar-

dic custom is to recite a blessing on the head-*tefillin* only when one makes an interruption after putting on the arm-*tefillin*, because the blessing recited over the arm *tefillin* also covers the head-*tefillin* (the *Shulchan Aruch* of Rav Yosef

Caro 25:5, the Alter Rebbe’s *Piskei HaSiddur*).

5. *Likkutei Dibbirim*, Vol. 3, p. 491b; *Sefer HaSichos* 5706, p. 136.

6. *Sefer HaSichos Kayitz* 5700, p. 116.

Rabbi Elimelech related – the Maggid called me and said, “Listen, Meilech, this is what they are saying in the Heavenly Academy: ‘*Ahavas Yisrael* means to love a completely wicked person just as one loves a complete *tzadik*.’”⁷

This statement of the Maggid extends beyond the teaching of the Baal Shem Tov. The Baal Shem Tov spoke only about loving simple people. The Maggid’s conception went even further – that one must love even a completely wicked person and, moreover, that the love for a completely wicked person should be the same as for a complete *tzadik*.

“As Yourself” Actually Means “As Yourself”

4. The Alter Rebbe states that *ahavas Yisrael* extends to all Jews, from the greatest to the smallest. It is an essential and intrinsic love, like the love that exists between actual brothers.⁸

This is the meaning of the command,⁹ “Love your fellow as yourself.” The verse is to be interpreted literally, that you should actually love your fellow as *yourself*.¹⁰ A person’s love for himself is an essential love, not based on calculations. As a result, “love covers all transgressions.”¹¹ Even when a person recognizes that he has indeed committed transgressions – transgressions so serious that, regardless of his self-love, he cannot deceive himself and convince himself that these were not transgressions – nevertheless, “love [will] cover [them]”; he will continue loving himself regardless. The reason is that his self-love reaches such a deep place in the soul that transgressions do not affect it. Such deep and essential love should be the love that one harbors for his fellow.¹²

- דְּעֲרַצְיִילֵט ר' אַלְיִמְלֵךְ - הָאֵס מִיר גְּעֵרֹפֶן דְּעֵר מַגִּיד און גְּעֵנְאָגֵט: הָעֵרְסֵט, מְלֵךְ, וְוָאָס מְעַן זָאָגֵט אִין מְתִיבְתָא דְרַקִיעַ, אַז אַהֲבַת יִשְׂרָאֵל אִיז, לִיב הָאָבֵן אַ רְשָׁע גָּמּוּר אַזוֹי וְוִי אַ צְדִיק גָּמּוּר לִי.

דְּעֵר וְוָאָרֵט פֿון מַגִּיד אִיז אַן אוֹיפֿטוּ אוֹיף דְּעַם וְוָאָרֵט פֿון בְּעַל שָׁם טוֹב, דְּעֵר בְּעַל שָׁם טוֹב הָאֵס גְּעֵרְעֵדֵט נָאָר וְוַעֲגֵן אַנְשִׁים פֿשוּטִים. דְּעֵר מַגִּיד הָאֵס אוֹיפֿגְעֵטאַן, אַז מְעַן דָּאָרף הָאֵלֵט הָאָבֵן אוֹיף אַ רְשָׁע גָּמּוּר, און נָאָךְ מְעַר, דִּי אַהֲבָה צו אַ רְשָׁע גָּמּוּר דָּאָרף זַיִן דִּי זַעלְבַע וְוִי צו אַ צְדִיק גָּמּוּר.

ד. דְּעֵר אַלְטֵער רַבִּי זָאָגֵט, אַז אַהֲבַת יִשְׂרָאֵל אִיז לְמַגְדוּל וְעַד קָטָן, אַן אַהֲבָה וְוִי בֵּי אַחִים נְחֻשׁ, וְוָאָס דָּאָס אִיז אַן אַהֲבָה עֲצֻמִּית¹¹. און דָּאָס מֵיִנֵּט וְאֶהֱבָתָ לְרַעַף כְּמוֹךְ - כְּמוֹךְ מִמֶּשׁ. אַזוֹי וְוִי כְּמוֹךְ, אַהֲבַת עֲצֻמוֹ, אִיז דָּאָךְ אַן אַהֲבָה עֲצֻמִּית, נִיט מִצַּד חֲשְׁבוֹנוֹת, וְוָאָס דְּעֵרְפָּאָר אִיז דָּאָךְ עַל כָּל פֿשְׁעִים תַּכְסֵּה אַהֲבָה, דָּאָס הֵיסֵט אַז אַפִּילוֹ בְּשַׁעַת עַר אַלִּיִן אַנְעֵרְקֵנֵט אַז דָּאָס זַיִנְעֵן פֿשְׁעִים (וְוָאָרוֹם עַס אִיז בְּאוֹפֶן כֵּזֶה אַז אַפִּילוֹ מִצַּד זַיִן אַהֲבָה קַעַן עַר זִיךְ נִיט נָאָר און אַיִנְגְרִיִּדֵן אַז דָּאָס זַיִנְעֵן נִיט קִיִּן פֿשְׁעִים), פּוֹנְדֵעֵס טוּוּעֵגֶן תַּכְסֵּה אַהֲבָה, וְוִיִּל דִּי אַהֲבָה דְּעֵרְלֵאָגֵט אִין אַזאַ טִיפֿן אָרֵט אִין נְפֶשׁ, וְוָאָס דִּי פֿשְׁעִים רִירֵן נִיט אַן, אַזוֹי דָּאָרף זַיִן אוֹיף דִּי אַהֲבָה לְרַעַף.

7. Note *Tomer Devorah*, ch. 2.

8. See *Tanya*, ch. 32.

9. *Vayikra* 19:18.

10. The Rebbe is highlighting that

the Alter Rebbe’s understanding of the command to “love your fellow as yourself” differs from that of many Torah commentators (*Ramban*, *Paneiach Raza*, et al.) who question, “How can one love another person

as himself?” and interpret the command non-literally.

11. *Mishlei* 10:12.

12. See *Derech Mitzvosecha*, *mitzvas Ahavas Yisrael*, sec. 2.

True, as will be explained below, much contemplation is required to bring this degree of love into one's mind and actions. Nevertheless, through contemplation, he can call forth and express an essential love that transcends intellect.¹³

- בכדי ארויסצורופן די אהבה, דארף מען טאקע האבן התבוננות (פדלהלן). אבער דורך התבוננות, קומט מען צו צו אן אהבה עצמית שלמעלה מהשכל -

The Metaphysics of Jewish Unity

How can it be that the love for another should be an essential love, just like for oneself – after all, the other person is not oneself?

There are two explanations for this:

a) *Ahavas Yisrael*, the love of fellow Jews, *ahavas HaTorah*, the love of Torah, and *ahavas Hashem*, the love of G-d, are all one. For a Jew, the love of G-d is an essential love, for it is written, “You are children of the L-rd your G-d,”¹⁴ and a son and his father are of one essence. Consequently, *ahavas Yisrael*, which stems from love of G-d – loving what the Beloved loves¹⁵ – is also an essential love.¹⁶

b) On an even deeper level, all Jews are one entity. Their souls comprise one essence that descends into each of the various parts.¹⁷ Thus, when one Jew is showing love to another, he is loving himself.

ווי אזוי קען דאס זיין, אז די אהבה צו א צווייטן זאל זיין אן אהבה עצמית ווי צו זיך אליין - יענער איז דאך פארט ניט ער?

זיינען אין דעם פאראן צוויי הקשרות:

(א) אהבת ישראל, אהבת התורה און אהבת ה' זיינען כולל חד. אהבת ה', ביי אידן, איז דאך אן אהבה עצמית, ווארום בנים אתם לה' אלקיכם, און א זון מיט זיין פאטער זיינען איין עצם, במילא איז אויך אהבת ישראל, וואס קומט מצד אהבת ה', אוהב מה שהאהוב אוהב, אן אהבה עצמית¹⁵.

(ב) נאך טיפער: אלע אידן זיינען איין זאך. עס איז איין עצם וואס קומט אראפ אין יעדן פון די פארשידענע חלקים¹⁷, איז דאך דאס ניט קיין אהבה צו יענעם נאר צו זיך אליין.

When All Distinctions Fall Away

5. It can possibly be said that the statement of the Alter Rebbe – that the love of one's fellow Jew resembles the love of brothers – constitutes a further extension, expanding the range of *ahavas*

ה. קען מען זאגן בדרך אפשר אז אין דעם ווארט פון אלטן רבי'ן איז דא אן

13. The Rebbe's statements seem somewhat paradoxical: By definition, a feeling that arises out of contemplation is not essential to a person. It is not fundamental to who he is, but the result of his contemplation. Nevertheless, in this instance, there is no contradiction:

The oneness of the Jewish people lies at the core of our souls. However, the core of our souls is often covered by various levels of consciousness, and we require contemplation to bring us into contact with that inner core.

14. *Devarim* 14:1.

15. See *Hayom Yom*, entry 28 Nissan.

16. *Kobetz Michtavim al Devar Amiras Tehillim*, p. 192; the *Igros Kodesh* of the Rebbe Rayatz, Vol. 2, p. 524.

17. See *Likkutei Sichos*, Vol. 2, p. 435ff.

Yisrael beyond the teaching of the Maggid – that one should love a completely wicked person just as one loves a completely *tzadik*.

The Maggid's teaching still operates on the basis of understanding and measurement. The proof is the very fact that it acknowledges distinctions between levels, and that when speaking of love, it notes that there are differences between a wicked person and a *tzadik*.

However, love that is “as yourself” has no measure or limits whatsoever. Loving another the way a person loves himself points to a love sourced in his very essence, and thus has no bounds. This love is unconditional, without being dependent upon any qualities or attributes. Such is also the love between actual brothers.

Essence to Essence

6. Based on the above, we can understand the connection between *ahavas Yisrael* and the Giving of the Torah. By demonstrating *ahavas Yisrael* while “camp[ing] as one person”¹⁸ without division, the Jews elicited an expression of the essence of the soul (since all Jews constitute one essence, as mentioned). This, in turn, elicited – and made it possible to receive – the Essence of G-d, *Anochi* (אנכי), which our Sages interpret as an acronym for the Aramaic words, *אנא נפשי כתבית יהבית*, meaning, “I wrote down and gave over My soul.”¹⁹ Through the Torah, G-d gave over His Essence to the essence of Jews.

18. *Rashi, Shmos* 19:2.

19. *Shabbos* 105a, translated according to the explanation in *Likkutei Torah, Bamidbar*, p. 48d.

הוספה אויף דעם ווארט פון מגיד. דער ווארט אז מען דארף ליב האבן א רשע גמור אזוי ווי א צדיק גמור, איז נאך אלץ מצד פארשטאנד און אפגעמאסטנקייט.

און די ראיה איז פון דעם אליין וואס מען גייט אריין אין חלוקי דרגות און מען זאגט אז מען דארף ליב האבן אזוי ווי א צדיק גמור.

אהבת כמוך אבער איז ניט קיין אפגעמאסטענע, דאס האט ער ליב זיך אליין, זיין עצם. און אזוי איז אויך די אהבה פון אחים ממש.

ו. לויט דעם איז פארשטאנדיק די שייכות פון אהבת ישראל צומתן תורה, ווייל דורך אהבת ישראל, ויחן כאיש אחד, אן התחלקות, רופט מען ארויס די עצם הנשמה, (וואס אלע אידן זיינען איין עצם כנ"ל), און דורך דעם קען מען נעמען כביכול דעם אנא נפשי - עצם פון דעם אויבערשטן, וואס האט זיך אפגעגעבן - דורך תורה - צו דעם עצם פון אידן.

(משיחת חגה"ש, תשי"ג)

192. אגרות קודש שלו ח"ב ע' תקכד.

לזו) ראה לקו"ש ח"ב ע' 435 ואילך.

לד) להעיר מתומר דבורה פרק ב.

לה) זע תניא פרק לב.

לו) קובץ מכתבים וועגן תהלים זאגן ע'

לא) תניא פרק לב.

לב) ברכות ו, א.

לג) ספר השיחות קיץ ת"ש ע' 116.

CREDITS:

Copyright by Sichos in English

Rabbi Eliyahu Touger
Rabbi Sholom Ber Wineberg
Translators

Rabbi Sholom Zirkind
Rabbi Zalmy Avtzon
Content Editors

Uriella Sagiv
David Hendler
Copy Editors

Yosef Yitzchok Turner
Typesetting

Spotlight Design
Layout and Cover

Mayer Preger
Advisory Board

Rabbi Shmuel Avtzon
Director, Sichos In English

הרה"ת ר' משה יהודה בן ר' צבי יוסף ע"ה
Rabbi Moshe Kotlarsky OBM,
whose commitment has brought this sacred initiative to fruition

